

LATVIJAS NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS ORĶESTRIS

KONCERTZĀLE
LATVIJA

VINETA SAREIKA UN LNSO STĪGAS

VINETA SAREIKA AND LNSO STRINGS

2025. gada 28. februārī plkst. 19.00 Dzintaru koncertzāles Mazajā zālē
2025. gada 1. martā plkst. 17.00 koncertzālē "Latvija"

28 February 2025 at 7 PM at the Small Hall of the Dzintari Concert Hall
1 March 2025 at 5 PM at the Concert Hall *Latvija*

VINETA SAREIKA — atskaņojuma vadītāja, vijole | leader, violin

Koncertu finansiāli atbalsta Valsts kultūrkapitāla fonds
The concert is financially supported by the State Culture Capital Foundation of Latvia

Koncerta dienā iepazīsties ar programmu šeit:
The programme for tonight's concert is available here:

I DAĻA | PART I

SEMJUELS BĀRBERS (*Samuel Barber*, 1910–1981)

Adagio stīginstrumentiem op. 11 (1936)

Adagio for Strings, Op. 11 (1936)

8'

KARLS AMADEJS HARTMANIS (*Carl Amadeus Hartmann*, 1905–1963)

Concerto funebre vijolei un stīgu orķestrim (1939/1959)

Concerto funebre for Violin and String Orchestra (1939/1959)

- I. Introdokcija | *Introduktion* — *Largo*
- II. *Adagio*
- III. *Allegro di molto*
- IV. Korālis. Lēns maršs | *Choral. Langsamer Marsch*

20'

II DAĻA | PART II

FRANCIS ŠŪBERTS (*Franz Schubert*, 1797–1828)

14. stīgu kvartets "Nāve un meitene" D. 810 (1824)

String Quartet no. 14 *Der Tod und das Mädchen*, D. 810 (1824)

pārlikumā stīgu orķestrim | arr. for String Orchestra

- I. *Allegro*
- II. *Andante con moto*
- III. *Scherzo*
- IV. *Presto*

35'

Kultūras ministrija

VALSTS
KULTŪRĀSPĪTĒLĀ FONDS

NEIBURGS

Garage
demokrātiskā kafejnīca

DELFI

Latvijas
Radio
Klasika

BĀRBERS

Neparasta, taču 20. gadsimta Amerikas un visas pasaules akadēmiskās mūzikas ainā spilgta ir komponista Semjuela Bārbera daiļrade. Jo interesantāk to apzināt tad, kad noskaidrojam, ka Bārbera laikabiedrs ir bijis, piemēram, Džons Keidžs (1912–1992); samērā netālu — arī Džordžs Gēršvins un Čārlzs Aivss. Un, protams, arī strauji plaukstošais džezs.

Bārbers piedzimst labi situētā un sociāli labvēlīgā ģimenē. Semjuela tante no mātes puses ir Metropolitēna vadošais alts Luīze Homēra, bet viņas vīrs — komponists Sidnijs Homērs, kuram ilgstoši ir ievērojama ietekme uz Bārbera muzikālo rokrakstu un māksliniecisko estētiku.

Bārbers sešu gadu vecumā sāk apgūt klavierspēli, 11 gadu vecumā pēc ģimenes pavāra radīta libreta uzraksta savu pirmo opereti “Rožu krūms”, 12 gadu vecumā kļūst par tuvējās baznīcas ērģelnieku un 14 gadu vecumā uzsāk mācības Kērtisa institūtā Filadelfijā, kur izglītojas desmit gadus, apgūstot klavierspēli, dziedāšanu (viņš bijis lielisks baritons), diriģēšanu un kompozīciju. Tur viņš satiek savu dzīves partneri, komponistu Džanu Karlo Menoti, kā arī izpelnās institūta dibinātājas Mērijas Kērtisas-Bokas labvēlību, kas turpinājās arī pēc mācību noslēguma. Bieži dodas uz Eiropu, 40. gados dienē ASV gaisa spēkos, iegādājas māju *Capricorn* Ņujorkā, turpina veiksmīgu karjeru un bauda tās panākumus, taču, kad viņa trešā opera “Antonijs un Kleopatra” 1966. gadā piedzīvo neveiksmi, smagi pārdzīvo — tik tālu, ka slīgst depresijā un alkoholismā.

Tas ietekmē kā viņa profesionālo, tā privāto dzīvi. Pēc šķiršanās ar Menoti Bārbers saglabā draudzīgas attiecības, taču dzīves nogali pavada viens, aktīvi komponēdams līdz mūža nogalei, kad 1981. gadā smaga slimība ņem virsroku. Bārbers ir divkārtējs Pulicera prēmijas laureāts, kā arī Romas prēmijas un citu augstu novērtējumu ieguvējs.

Savu Stīgu kvartetu op. 11 Bārbers pabeidz 1936. gadā — vien 26 gadu vecumā. Tieši šī kvarteta otrā daļa — *Adagio* — pārlikumā stīgu orķestrim kļūst par komponista slavenāko radīto partitūru, par vienu no zināmākajiem Amerikas akadēmiskās mūzikas opusiem, kā arī par kompozīciju, kas jau vairāk nekā astoņas dekādes simbolizē atceri un piemiņu. 1938. gadā to pirmatskaņojis neviens cits kā Arturo Toskanīni kopā ar *NBC* simfonisko orķestri (ieraksts saglabājies arī mūsdienās). Pēc pirmatskaņojumu mūzikas kritiķis Olins Dounss rakstījis:

“*[Adagio]* nav pretencioza mūzika. Tās autors partitūrā neieņem kādu pozu vai stāju. Viņš raksta ar konkrētu mērķi, skaidru nolūku un apzinātu struktūru. Gara līnija šajā *Adagio* tiek labi izturēta. Vidojas melodijas un formas velve. Kompozīcija sasniedz visaugstāko vienkāršību kulminācijas brīžos, kad pats vienkāršākais akords vai figūra pārtop par visnozīmīgāko. (...) Šo darbu radījis autors, kuram piemīt muzikāli radoša daba (...), kurš nav taupījis nevienu līdzekli, lai sasniegtu veselumā un detaļās tik perfektu rezultātu, cik vien pieļauj viņa meistarība.”

HARTMANIS

Vācu komponists Karls Amadejs Hartmanis bija jaunākais no četriem dēliem gleznotāja Frīdriha Riharda Hartmaņa ģimenē. Arī Karlam Amadejam bija iespēja turpināt tēva iesākto (par gleznotājiem kļuva vecākie brāļi), taču viņš lēma par labu mūzikai. Minhenes akadēmijā Hartmanis studēja pie Jozefa Hāsa, taču īpaša nozīme komponista muzikālā rokraksta un māksliniecisko pārliecību meklējumos bija komponistam un diriģentam Hermanam Šerčenam, lielam Šēnberga un sava laika laikmetīgās mūzikas atbalstītājam. Kad 1933. gadā pie varas stājās Hitlers, Hartmanis palika Vācijā, taču, esot absolūtā pretrunā ar politisko ideoloģiju, maksimāli distancējās no Vācijas mūzikas dzīves. Pats Hartmanis to dēvēja par "iekšējo emigrāciju". Šajā dzīves un radošās daiļrades posmā Hartmaņa darbus caurstrāvo politisks un sociāls protests — te tapusi simfoniskā poēma *Miseriae*, kas veltīta Dahavas koncentrācijas nometnes upuriem (1935. gadā pirmatskaņota Prāgā); viņa Pirmajā stīgu kvartetā citēti ebreju dziedājumi (pirmatskaņots Ženēvā 1936. gadā), tapusi opera *Simplicius Simplicissimus*, kā arī šī vakara programmā iekļautais *Concerto funebre*, kurā komponists apcer postošo Čehoslovākijas aneksiju 1939. gadā. Šajā laikā jau samērā pieredzējušais komponists skolojas pie Antona Vēberna.

Pēc kara Hartmanis kļuva par nozīmīgu Rietumvācijas mūzikas un kultūras dzīves atjaunotāju, aizsākot koncertsēriju *Musica viva*, kas atbalstīja

laikmetīgās mūzikas komponistus, darbojās Minhenes Valsts operā, kā arī saņēma neskaitāmas godalgas par savu radošo darbību. Starp citu, Hartmanis uzskatāms par 20. gadsimta izcilāko vācu simfoniķi (viņš ir astoņu simfoniju autors).

Viņa koncerta vijolei un stīgu orķestrim *Concerto funebre* pirmajā daļā iekļauta atsauce uz husītu korāli "Jūs, kas esat Dieva sargi", savukārt finālā izmantota 1905. gada revolūcijas dziesma "Jūs kritāt par upuriem". To pašu husītu korāli savā simfonisko poēmu ciklā "Mana dzimtene" savulaik izmantojis čehu nacionālais komponists Bedržihs Smetana daļās "Tabora" (par godu husītu kustības centrālajai mītnei) un "Blaniks" (leģenda vēsta, ka šī kalna dzīlēs mīt Čehijas aizbildnis Svētais Vācslavs un viņa draudze, kas nāks palīgā tautai, kad tai draudēs nāves briesmas). Savukārt "Jūs kritāt par upuriem" savas daudznozīmīgās 11. simfonijas "1905. gads" trešajā daļā citē Dmitrijs Šostakovičs.

Concerto funebre pirmatskaņots 1940. gadā Sanktgallenā Šveicē, 1959. gadā veikta koncerta redakcija.

ŠŪBERTS

Austriešu komponists Francis Šūberts nodzīvoja pavisam īsu, bet mūzikas uzskatītājiem piepildītu mūžu. Mūzikas zinības sākotnēji apguva pie tēva un vecākā brāļa, vēlāk mācījās baznīcas skolā un kādu laiku apguva kompozīciju pie Antonio Saljēri. Pēc aiziešanas no konvikta (galvenokārt balss lūzuma dēļ), līdzās tēvam strādāja par skolotāju un komponēju. Taču būt pilna laika komponistam — šādu lēmumu Šūberts pieņēma 21 gada vecumā un tā pavadīja savus pēdējos desmit mūža gadus. Tas nevarēja notikt bez Šūbertu atbalstošu un kultūru mīlošu draugu palīdzības. Tieši viņi nodrošināja apstākļus mūzikas radīšanai, kā arī inciēja leģendāro šūbertiāžu norisi — muzikālus vakarus draugu lokā ar pašu Šūbertu pie klavierēm. Vēlāk — aptuveni pusgadsimtu pēc komponista nāves — šūbertiādes kļuva par iecienītu koncertu norises formu. Diemžēl slimības pārņemts Šūberts 1827. gadā dodas mūžībā, atstājot virkni spožu darbu visdažādākajos žanros, kas dzīves laikā negūst pelnīto atzinību. Taču mūsdienās — mūsdienās viņa mantojums vēl joprojām ir dzīvs.

1824. gadā Šūberts komponē divus stīgu kvartetus: D. 804 "Rozemunde" un D. 810 — "Nāve un meitene", ko šovakar klausīsimies pārlikumā stīgu orķestrim. Tā nosaukums aizgūts no Matiasa Klaudiusa (1740–1815) dzejoļa, kas izmantots Šūberta jau 1817. gadā komponētā dziesmā, kuras muzikālais materiāls savukārt skan kvarteta otrajā daļā. Nāves un meitenes tēma vācu kultūrā visdažādākajos traktējumos

ir zināma jau kopš renesanses; šī skaņdarba kontekstā nāvi varam uzskatīt par meitenes iemiļoto.

Klaudiusa dzejolis skan aptuveni šādi:

Meitene: Ej man garām, garām ej, Tu, mežonīgais kaulainais!

Vēl jauna es! Ej, dārgais, nepieskaries man.

Nāve: Dod man savu roku, daiļā, smalkā būtne!

Esmu draugs un ne sodīt tevi nāku.

Nebaidies! Mežonīgs es neesmu — lai manās rokās mierā dusi!

Kvartets "Nāve un meitene" pirmatskaņots privātā pasākumā 1826. gadā, taču kā jau liela daļa Šūberta daiļrades — publicēts pēc komponista nāves.

Latviešu vijolniece **VINETA SAREIKA** ir izvērsusi plašu un daudzveidīgu karjeru — uzstājas kā soliste, ir prestižā *Artemis* kvarteta pirmā vijole, profesore un konkursu žūrijas locekle; nupat noslēgusi savas darba gaitas kā Berlīnes filharmonijas orķestra koncertmeistare (pirmā koncertmeistare-sieviete orķestra pastāvēšanas vēsturē), kā arī ir vairākkārtēja *ECHO Klassik* laureāte. Šajā — LNSO 99. sezonā — Vineta Sareika ir orķestra rezidējošā māksliniece.

Pēc tam, kad viņa 2009. gadā Briselē kļuva par Karalienes Elizabetes Starptautiskā konkursa laureāti, Vineta Sareika aicināta sadarboties ar izciliem orķestriem — Londonas *Philharmonia*, Beļģijas Nacionālo orķestri, Pekinas simfonisko orķestri, Antverpenes simfonisko orķestri, "Lisabonas filharmonikiem", Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri un Londonas kamerorķestri. Viņa ir sadarbojusies ar diriģentiem Andri Nelsonu, Polu Gudvinu, Gilbertu Vargu, Žanu Bernāru Pomjē un Žerāru Korstenu. Vineta Sareika regulāri muzicē slavenās koncertzālēs — Ņujorkas Kārnegija zālē, Berlīnes filharmonijā, Sidnejas koncertzālē, Vašingtonas Kenedija centrā, Londonas Vigmora zālē, Pekinas Nacionālajā skatuves mākslu centrā un Osakas Isumi zālē.

Vineta Sareika saņēmusi Latvijas Kultūras ministrijas balvu, kā arī Izcilības balvu kultūrā. Latvijas Radio 3 "Klasika" viņu vairākkārt titulējis par "Gada instrumentālisti", Sareika divkārtēja Lielās mūzikas balvas laureāte.

Kopš 2012. gada Vineta Sareika ir pasaulslavenā *Artemis* kvarteta pirmā

vijole. Ar daudzas starptautiskas balvas ieguvušo kvartetu viņa ne tikai uzstājas nozīmīgākajās pasaules koncertzālēs, bet arī veido savu īpašu koncertsēriju Berlīnes filharmonijā. Viņu ieskaņojumi tiek izdoti ekskluzīvi *Warner Classics*. *Artemis* kvarteta mūziķi ir Bonnas Bēthovena koncertzāles biedrības locekļi, Berlīnes Mākslu universitātes pedagogi un Vines koncertnama rezidences mākslinieki.

Kopš 2006. gada Vineta Sareika regulāri muzicē arī kopā ar franču pianisti Amandīni Savarī. Savulaik viņas dibinājušas *Trio Dali*, kas septiņu gadu garumā ne tikai uzvarējis kameramūzikas konkursos Ņujorkā, Osakā, Frankfurtē un Vinē, bet arī koncertējis daudzviet pasaulē. Izdevniecībā *Fuga Libera* trio ieskaņojis divus albumus, iemantojot lielu kritiķu atzinību un iegūstot gan *Diapason d'Or* balvu, gan žurnāla *Classica* "Gada pārsteiguma" balvu, gan kļūstot par *Gramophone* redaktora izvēli. Vineta Sareika sadarbojas arī ar Ogistēnu Dimē, Ivetu Apkalnu, Florianu Bešu, Mišelu Portālu, Aleksandru Lonkvihu, Gotjē Kapisonu, Elizabeti Ņeonsku, Pīteru Donahjū, Ebēnu kvartetu, Abdelrahmānu el Bašu, Polu Votkinsu, Lorenšu Paueru, Polu Mejēru un daudziem citiem.

No 2023. līdz 2025. gadam Sareika bija "Berlīnes filharmoniku" pirmā koncertmeistare, kļūstot par pirmo sievieti orķestra pastāvēšanas vēsturē, kas ieņēmusi šo lomu. Regulāri kā vieskoncertmeistare tiek aicināta sadarboties ar Bostonas simfonisko orķestri, Amsterdamas *Concertgebouw* orķestri, Ziemeļvācijas Radio (NDR) Elbas filharmonijas

orķestri, Briseles Karaliskās operas orķestri un "Briseles filharmoniķiem". No 2010. līdz 2013. gadam bijusi Antverpenes simfoniskā orķestra galvenā koncertmeistare. Viņa ir vadījusi arī Vīnes filharmonijas Starptautisko jauniešu orķestri, Rīgas Festivāla orķestri un Santanderas Starptautisko festivāla orķestri.

Vineta Sareika ir kamerģūzikas profesore Berlīnes Mākslu universitātē kopš 2013. gada. No 2013. līdz 2020. gadam bijusi rezidējošā māksliniece Karalienes Elizabetes Mūzikas kapelā Beļģijā. Sniegusi meistarklases Sidnejas un Melburnas konservatorijās, Londonas Karaliskajā mūzikas akadēmijā, Nešvilas Vanderbilta universitātē, Jeruzalemes Mūzikas centrā un Veikersheimas Starptautiskajos kamerģūzikasursos. Bijusi žūrijas locekle Karalienes Elizabetes Starptautiskajā vijolnieku konkursā Briselē, Ņenēvas Starptautiskajā stīgu kvartetu konkursā un Šēnfeldu Starptautiskajā stīgu konkursā Harbinā, Ķīnā.

Vineta spēlē Antonio Stradivāri vijoli (1683), kuru viņas rīcībā dāsni nodevis Rudžieri fonds.

BARBER

Composer Samuel Barber's works are peculiar, yet striking in both the American and global classical music landscape of the 20th century. All the more intriguing if we consider that his contemporaries include, to give an example, John Cage (1912–1992); George Gershwin and Charles Ives were quite close to Barber's time, too. And, of course, the rapidly blossoming jazz scene.

Barber was born in an affluent family of good social standing. Samuel's maternal aunt was a leading alto at the Metropolitan Opera—the wife of composer Sidney Homer, who had a profound, lasting influence on Barber's musical style and aesthetics.

At the age of six, Barber started taking piano lessons; at 11, he wrote his first operetta, *The Rose Tree*, to a libretto written by his family's cook; at 12, he became an organist at the local church; at 14, he enrolled in the Curtis Institute of Music in Philadelphia, where he spent a decade studying the piano, singing (Barber was an excellent baritone), conducting, and composition. He met his life partner there, the composer Gian Carlo Menotti, and became the favourite of the Institute's founder Mary Curtis Bok, enjoying her continued support even after concluding his studies. Barber frequently visited Europe; in the 40s, he served in the US Air Corps, purchased the *Capricorn* house in New York, and pursued a thriving career, enjoying professional success, but when the reception of Barber's third opera *Antony and Cleopatra* (1966)

failed to live up to his expectations, his intense disappointment led to depression and alcoholism, impacting his work and personal life alike. After separating from Menotti, the two remained friends, but Barber spent his final years alone, composing, until he succumbed to illness in 1981. Barber is a two-time winner of the Pulitzer Prize, recipient of the Rome Prize and other exceptional distinctions.

Barber completed his String Quartet, Op. 11, in 1936 at the young age of 26. The Quartet's second movement, Adagio, arranged for string orchestra, would become his most famous work, one of the best-known examples of American classical music, and a symbol of remembrance and memory enduring already more than eight decades. Notably, it was first performed in 1938 by Arturo Toscanini and the NBC Symphony Orchestra (the recording survives to the present). After the premiere, music critic Olin Downes wrote:

"The Adagio... is not pretentious music. Its author does not pose and posture in his score. He writes with a definite purpose, a clear objective and a sense of structure.... A long line, in the "Adagio," is well sustained. There is an arch of melody and form. The composition is most simple at the climaxes when it develops that the simplest chord or figure is the one most significant.... This is the product of a musically creative nature... who leaves nothing undone to achieve something as perfect in mass and detail as his craftsmanship permits."

HARTMANN

German composer Karl Amadeus Hartmann was the youngest son of four in the painter Friedrich Richard Hartmann's family. While Karl Amadeus also had the opportunity to follow in his father's footsteps (his elder brothers all became painters), he chose music. Hartmann studied at Munich Academy with Joseph Haas, but it was composer and conductor Hermann Scherchen, an avid supporter of the Schoenberg school and contemporary music, who made a particular impact on the development of Hartmann's musical style and artistic principles. When Hitler came to power in 1933, Hartmann remained in Germany, but, being in complete contradiction with the political ideology, he distanced himself from the country's musical landscape as much as possible. Hartmann himself called it inner emigration. Works from this stage of his personal and creative life are fraught with political and social protest: the symphonic poem *Miserae* is dedicated to the victims of Dachau concentration camp (premiered in Prague in 1935); his String Quartet No. 1 cites Jewish melodies (premiered in Geneva in 1936); he wrote the opera *Simplicius Simplicissimus* as well as the work included in tonight's programme—*Concerto funebre*, which reminisces about the devastating annexation of Czechoslovakia in 1939. At that point, having already gained significant experience in composition, Hartmann was studying with Anton Webern.

After the war, Hartmann made a substantial contribution to restoring

the musical and cultural life of West Germany. He launched the *Musica viva* concert series to support composers of contemporary music; he worked at the Munich State Opera and received countless awards for his creative accomplishments.

Hartmann's *Concerto funebre* for violin and string orchestra *Introduktion. Largo* contains references to a Hussite chorale *You who are God's warriors* (also used in Smetana's *Má vlast* movements *Tábor* and *Blaník*) while the final chorale uses a revolutionary song of 1905 *Immortal Victims* (also used by Shostakovich in his Symphony no. 11 *The Year 1905*).

Concerto funebre was first performed in 1940 in St. Gallen, Switzerland, and Hartmann later revised the concerto in 1959.

SCHUBERT

Austrian composer Franz Schubert lived a very brief life, but it was abound with music. He took his first music lessons from his father and elder brother, later receiving instruction at the local church and studying composition with Antonio Salieri. After leaving the seminary (largely because of voice change), Schubert joined his father in teaching and wrote music. However, he decided to become a full-time composer at 21, which is how he spent the last ten years of his life. It would not have been possible, though, without the help of friends who supported Schubert and appreciated culture. They were the ones to ensure the necessary conditions for novel creation, and they came up with the idea of Schubertiades—musical soirees among friends, with Schubert himself at the piano. Later, around half a century after the composer's death, Schubertiades would become a popular concert format. Unfortunately, overcome by illness, Schubert passed away in 1827, leaving behind a trove of brilliant works in a multitude of genres without earning the deserved recognition in his lifetime. But today—today his heritage remains alive.

In 1824, Schubert wrote two string quartets: D. 804 *Rosamunde* and D. 810 *Death and the Maiden*, which we will hear tonight in arrangement for string orchestra. The title refers to a poem by Matthias Claudius (1740–1815) that Schubert had set to music already back in 1817. The song's theme can be heard in the quartet's second movement. Death and the maiden

is a theme that has been explored in German culture in various ways already since the Renaissance; in the context of Schubert's composition, death can be considered to represent the maiden's lover.

Claudius's poem goes as follows:

The Maiden: Pass me by! Oh, pass me by! Go, wild man of bones!

I am still young! Go, my love, and do not touch me.

Death: Give me your hand, you beautiful and tender creature! I am your friend, and come not to punish.

Be of good cheer! I am not fierce, softly shall you sleep in my arms!

The quartet *Death and the Maiden* saw its first performance at a private event in 1826, but, just like Schubert's many other works, was published only after the composer's death.

Latvian violinist **VINETA SAREIKA** has built a broad and diverse career: as a soloist, as the first violin of the renowned Artemis Quartet, as a professor, and as competition jury. She has just concluded her tenure as the Concertmaster of the Berlin Philharmonic Orchestra (the first woman concertmaster in the orchestra's history), and she is the winner of several *ECHO Klassik* awards. Vineta Sareika is the LNSO's artist-in-residence for the orchestra's current—99th—season.

After becoming a laureate of the Queen Elisabeth Competition in Brussels in 2009, Sareika has been invited to perform as a soloist by renowned orchestras such as the London Philharmonia, Belgian National Orchestra, Beijing Symphony Orchestra, Antwerp Symphony Orchestra, Lisbon Philharmonic, Latvian National Orchestra and London Chamber Orchestra. She has worked with conductors such as Andris Nelsons, Paavo Järvi, Paul Goodwin, Gilbert Varga, Jean-Bernard Pommier and Gérard Korsten on famous stages like Carnegie Hall, Berlin Philharmonie, Sidney Recital Hall, Kennedy Center Washington, Wigmore Hall London, National Centre for the Performing Arts Beijing or Isumi Hall Osaka.

Vineta Sareika has received the Award of the Ministry of Culture as well as the Excellence Award in Latvia, she has been named several times the Instrumentalist of the Year by the Latvian Radio and was recently honored with the Great Music Award, the most prestigious cultural award of the country.

Since 2012, Vineta Sareika is the prima of the Artemis Quartet, currently on a break. Laureate of international prizes, member of the 'Verein Beethoven-Haus' of Bonn, the Artemis Quartet has performed in the main concert venues in the world, produced its own concert series in Berlin Philharmonie, Vienna Konzerthaus and Munich Prinzregententheater and recorded exclusively for Warner Classics.

Since 2006, Vineta performs regularly together with the french pianist Amandine Savary. They were both founding members of Trio Dali, in which a productive seven years long collaboration led to success in competitions in New York, Osaka, Frankfurt and Vienna, two recordings for Fuga Libera, highly acclaimed by the critics (Diapason d'Or, Choc of the Year of Classica, Editor's Choice of Gramophone) and successful concerts worldwide. Vineta also collaborates with artists such as Augustin Dumay, Iveta Apkalna, Florian Boesch, Michel Portal, Alexander Lonquich, Gautier Capuçon, Elisabeth Leonskaya, Peter Donohoe, Quatuor Ebène, Abdel-Rahman El Bacha, Paul Watkins, Laurence Power or Paul Meyer.

Vineta Sareika was the first woman in the history of the Berlin Philharmonic to hold the first concertmaster position. She is regularly invited as guest concertmaster by the Boston Symphony, Amsterdam Concertgebouw Orchestra, NDR Elbphilharmonie Orchester Hamburg, Brussels Royal Opera Orchestra and the Brussels Philharmonic. From 2010 to 2013 she was the principal

concertmaster of Antwerp Symphony Orchestra. She has also led the Vienna Philharmonic International Youth Orchestra, the Riga Festival Orchestra and the Santander International Festival Orchestra.

Vineta Sareika is teaching chamber music at the Universität der Künste Berlin since 2013. From 2013 to 2020, she was Master in Residence at the Queen Elisabeth Music Chapel in Belgium. She has given masterclasses at the Sydney and Melbourne Conservatories, London

Royal Academy of Music, Nashville Vanderbilt University, Jerusalem Music Center and Weikersheim International Chamber music course. She has been invited to serve as a jury member at the Queen Elisabeth Violin Competition, Geneva International Chamber Music Competition, Schoenfeld International String Competition in Harbin, China.

Vineta Sareika plays an Antonio Stradivari violin (1683), generously on loan to her from the Ruggieri Foundation.

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Atskaņojuma vadītāja | Leader

Vineta Sareika

Pirmās vijoles | I violins

Veerle Houbraken, Sandis Šteinbergs,
Aleksejs Bahirs, Ilze Kirsanova,
Inese Štrāle, Aija Frišēnfelde,
Lāsma Vītola

Otrās vijoles | II violins

Andrejs Jegorovs, Raimonds Melderis,
Liene Briede, Agnese Stalidzāne,
Agnese Kanniņa, Marta Jurjāne,
Aleksandra Mališkina

Alti | Violas

Pēteris Trasuns, Katrīna Krašauska-Krauze,
Jevgenija Gorbunova, Paula Kronentāle,
Santa Lūcija Circene, Līvija Bukša

Čelli | Cellos

Diana Ozoliņa, Dace Zālīte-Zilberte,
Emma Bandeniece, Maksims Skibickis

Kontrabasi | Double basses

Oskars Bokanovs, Kristaps Pētersons,
Ivars Ozols